

РОЗДІЛ 1

Люсі

13 років

Ніч, коли вона так і не повернулася

Мій глибокий сон уриває крик.

Спершу я думаю, що в мене лихоманка, — я вже кілька днів страждаю від респіраторної інфекції. Я не спітніла й не тремчу, але в реальному житті не буває таких криків.

Це просто сон у лихоманці. Жахіття.

Я перевертаюся, зариваючись глибше в ковдру.

І тоді чую його знову.

— *Ні! Ні, будь ласка, ні!*

Я розплющую очі, сідаю й дивлюся у вікно біля ліжка. Краплі дощу стікають по склу, вітер видає гучний пронизливий звук, ніби кричить разом із жінкою.

Вирує буря. Моє серце калатає.

Щось не так.

Я скидаю ковдру й сповзаю з ліжка, поправляю бавовняну нічну сорочку й підходжу до вікна. Гілля дерев розгойдується туди-сюди від шалу буревію, наче в мотоошному танці. Розлючений вітер змушує одну з гілок вдаритися об обшивку, і я злякано відскакую назад.

— *Моя дитина! Моя дитина!*

Проковтнувши страх, кидаюся вперед і притискаюся носом до шибки. Спочатку мою увагу привертають поліційні маячки. Сині та червоні. Розмиті через мряку.

Патрульні машини стоять уздовж нашої вулиці, просто перед домом Бішопів.

А місіс Бішоп упала на під'їзній доріжці і вчепилася за щиколотку поліціянта.

Усе моє тіло починає тремтіти від чогось значно гіршого, ніж лихоманка.

Емма. Кел.

О ні, о ні, о ні, о ні.

Я не розмірковую.

Не хапаю ні пальта, ні взуття, ні парасольки — просто біжу. Мені не можна бігти під дощ оце зараз, я досі слабка й виснажена, але нічого не можу із собою вдіяти. Босими ногами гупаю по сходах, вилітаю з дому, й різкий вітер із шаленим дощем ледь не збивають мене з ніг.

Негода намагається утримати мене всередині.

Не хоче, щоб я дізналася, чому місіс Бішоп ридає на під'їзній доріжці, благаючи повернути її дитину.

Можливо, мені варто було б прислухатися, але я цього не роблю. І далі біжу просто по траві до свого улюбленого будинку ліворуч. Я відчуваю полегшення, коли бачу Кела, що стоїть біля ганку.

З ним усе гаразд. З Келом усе гаразд.

— Келе! — кричу я в розбурхане небо. — Келе, що відбувається?

Я вже задихаюся. Серце калатає голосніше за грозу.

Сповільнюю крок, бо в легенях починає хрипіти, підходжу до Кела на газоні. Моя біла бавовняна нічна сорочка промокла, а підошва ноги пече — я наступила на камінь. Місіс Бішоп знову починає плакати, офіцер присідає, щоб заспокоїти її, а я затуляю рота рукою, і страх каменем опускається вниз живота.

Роззираюся й бачу містера Бішопа, який сидить на мокрій траві, схопившись за голову, і розгойдується вперед-назад.

Знову звертаю увагу на Кела, боюся запитати його, що сталося. Боюся почути правду.

Де вона?

Де Емма?

Думаю, я знаю, думаю, знаю, але не хочу усвідомлювати.

Кел нарешті дивиться на мене поглядом, якого я ніколи не забуду. До кінця життя. Темно-каштанове волосся прилипло до його чола, лле дощ, очі скляні й перелякані. Коли спалахує блискавка, осяваючи небо приглушеним жовтим світлом, він каже мені тихим, низьким голосом:

— Вона померла.

Я різко видихаю, наче з мене вибили дух.

— П-померла? — затинаюся, нижня губа тремтить, і сама я починаю тремтіти. Можливо, я його не розчула. Може, вітер сплутав слова. — Про що це ти? Вона збиралася до Марджорі. Вона в Марджорі.

Я наполягаю на цьому. Мені треба, щоб це було правдою.

Вона не померла, вона просто в Марджорі.

Кел відвертається, втупившись у траву.

— Я мав бути з нею. Це я винен. — Хитаючи у відчай головою, він притискає до себе кулаки. — Трясця, Люсі. Трясця... вона *померла*. Померла, і винен тільки я.

Ні, я не вірю в це.

Відмовляюся.

Сльози закипають під повіками. Горло пече від задушливої невіри.

— Ні... ні, Келе, із нею все гаразд. — Я дивлюся на подвір'я, на вогні, на скорботу, на дощ, що падає на нас, наче горе.

Із нею не все гаразд. Тут не все гаразд.

Лють і горе охоплюють мене, і я кидаюся на Кела, гам-сесячи кулаками в груди.

— Ти брешеш! Забери свої слова назад. Будь ласка, забери їх назад... — Він ловить мої зап'ястки, повільно підводить погляд. У його очах увесь той жах, що я відчуваю всередині. Кел тільки хитає головою — зліва направо, справа наліво — його риси викривлює жах.

Я в такій істеричі, що, здається, серце зараз вискочить із грудей.

Я ніколи не думала, що моє серце переживе її.

— Ні! — Я кричу й молю, благаючи про будь-що, аби не це. Сльози змішуються з краплями дощу, коли Кел хапає мене за руки, та я вже не маю сил боротися. Він не бреше. Я б хотіла, щоб він брехав, але це не так. — Не вона, Келе. Не Емма. Не Емма.

Він відпускає мої зап'ястки й притискає мене до грудей.

Ми обоє не втримуємося, коли я хапаюся за його мокру футболку, й наші ноги підкошуються. Ми падаємо понівеченою купою на газон переддомом, і він обіймає мене руками.

— Люсі, Люсі, Люсі, — повторює Кел моє ім'я, знову й знову, ніби чіпляється за нього. Чіпляється за мене.

Тремтячи й плачучи, я тримаю його дуже міцно, на випадок, якщо він теж спробує мене покинути.

Тоді мене хапає інша рука. Хтось тягне мене від Кела, і я бачу, як мій друг падає вперед, його пальці стискають травинки, голова схилена в скорботі, а з вуст зривається жалібний стогін.

— Ні! Ні, відпустіть мене! — кричу я, хвицаючи ногами й тягнучись до Кела. — Пустіть мене, я потрібна йому!

— Люсі, люба, усе гаразд. Усе буде добре.

Це тато.

Тато несе мене геть від мого друга.

Але я потрібна Келу, я потрібна йому, я *потрібна* йому.

Він потрібен мені.

Намагаюся сказати батькові, що не все гаразд, нічого не гаразд, Емми більше немає, але він не слухає. Просто шепоче мені на вухо ніжні слова, гладить по волоссю й тягне все далі й далі від будинку Бішопів.

А потім усе як у тумані.

Я мало що пам'ятаю про ту ніч, окрім одного.

Коли я дивлюся вгору, зірка пролітає чорним небом.

Трохи світла в темряві.

Як світлячок.

Я загадую бажання, вигукуючи ім'я Кела, досі борсаючись, досі в сльозах, бо знаю: ніщо вже не буде таким, як раніше.

Я загадую своє єдине бажання.

Повернися, Еммо. Будь ласка, повернися...

Наші дні

— *Відпусти мене. Я їй, трясця, потрібен.*

Я чую голос. Плутаний, приглушений.

Звідкись я знаю, що це він.

Напевно, я сплю. Мене пронизує озноб, ніби мороз щипає за шкіру. Може, я роблю снігового янгола або катаюся на санчатах. Я вже дуже давно не каталася на санчатах.

Я сумую за цим.

— *Відпустіть мене... Люсі!*

Голос проривається знову, коли пробіски світла мерехтять і пливуть за моїми очима. Маленькі промінчики

зірок. Не можу здобутися на голос, не можу говорити, не можу покликати його. Я хочу сказати йому, що я тут.

Я тут, я тут.

Кел.

Щось у моїх грудях здригається. Ударна хвиля. Поколювання тепла пронизує мене, і я хочу кричати — хочу кричати, але не можу.

Більше світла, більше звуку.

Таке відчуття, ніби я ув'язнена у власному тілі. Почасті притомна, але водночас безпорадна. Очі не розплющуються, міцно зімкнуті, застигли, наче ірис. Мене охоплює жах, коли у вуха проривається і зникає шум, а в голові вимальовується образ Кела, який нависає наді мною.

Ми в снігу. Можливо, ми таки катаємося на санчатах, збилися в кучугуру любові та сміху біля підніжжя пагорба. Він прямо наді мною, каже мені все те, що я прагну почути.

Мої повіки легенько тремтять.

Здається, я бачу його.

— Люсі... Люсі, бляха... сонечку...

Це його голос, я впевнена в цьому.

Я чую писк, метушню, дзвін у вухах.

Келе, Келе, я тут.

Останнє, що бачу, — його обличчя, просто розмита пляма, підсвічена різким сьайвом. Ореол сонячного світла. Тривога й біль розбитого серця дивляться на мене. Його губи ворухнуться.

Він називає мене своїм сонечком, але я знаю, що це він моє сонце.

Я тягнуся до світла.

А потім...

Усе занурюється в темряву.

РОЗДІЛ 2

Кел

— Щасливого Різдва.

Спочатку я заледве чую ці слова, занурений у власні думки. Досі на тому тротуарі, досі розбитий, досі відтворюю картину, як дефібрилятор б'є в груди Люсі, як парамедик повертає її до життя. Бачу, як її мляве тіло підстрибує, здригається, таке бліде й неживе. Таке холодне.

Щасливого Різдва.

Хтось має нахабство вітати мене з Різдвом, коли я сиджу згорбившись у кріслі в залі очікування, опустивши голову на руки.

Я підводжу очі.

Це медсестра — усміхнена, у формі веселого рожевого кольору.

Моя голова знову опускається, повертаючись у коліску рук, де я захищений від надто яскравого світла, стерильних стін і медсестер, які бажають мені щасливого, хай їм грець, Різдва. Рухи розмиті, звук — лише приглушений безглуздий гамір.

За винятком довбаних святкових мелодій, що долинаяють із динаміка, наче ляпас мені по обличчю.

Ні... не ляпас, а удар в самісіньке серце.

Свинцева куля, що застрягла в моєму нутрі.

«It's the most wonderful time of the year», — співає голос, і мені хочеться здушити його з тим самим тиском,